

פניני ביה"לוי

שע"י ביה"כ "בית לוי", רח" יוסף חכמי 48, מדורגי בית וגן ירושלים

מאמר הרב

נערך מספרו החדש של הרב שליט"א פניני בית לוי - חלק ב

לרכישת הספר חייגו 0586664447 | 0585664447

במה תלויים ההצלחה והנצחון?

התורה מספרת לנו שעם ישראל יוצא להלחם במדין. הקדוש ברוך הוא צוה את משה רבנו - נקם נקמת ה' במדין, ומשה רבנו אוסף את כל אנשי המלחמה והם יוצאים להלחם במדין. אומרת התורה: "החלצו מאתכם אנשים לצבא ויהיו על מדין לתת נקמת ה' במדין". בא הרב נעם מגדים ואומר דבר נפלא: בדרך כלל כשיוצאים למלחמה, התחושה שיש לכל אחד היא כחי ועצם ידי. מי שיתר חזק ויש לו כלי נשק, והוא עושה מאמץ גדול ומסירות נפש, ודאי שהוא הולך לנצח, ומי שחלש יותר מסתמא שהוא יפסיד.

אומר הרב נעם מגדים - האמת היא שזה ממש הפוך. דוקא אדם שמרגיש שאין לו את היכולת ואת הכח, והמנצח האמיתי הוא הקדוש ברוך הוא - זה הנצחון. אבל מי שחושב שלו יש את הכח לנצח, בדרך כלל הוא זה שמפסיד במערכה. ואת זה הוא רומז בתוך המלים של הפסוק "החלצו מאתכם". לשון "החלצו" זה התפשטות ותסיריו מעליכם, מהלב שלכם, את כל התחושה וההרגשה שיש פה אנשי חיל, אנשים גבורים, שיש פה צבא. ויהיו על מדין לתת נקמת ה' במדין - הדבר היחיד שצריך לזכר במלחמה, זה שהקדוש ברוך הוא הוא שגלחם, הוא פועל והוא זה שמנצח. הכל זה רק הקדוש ברוך הוא. וזה היסוד.

אומר בעל ה"נעם מגדים" - כך זה בכל דבר בחיים. אדם שעם מבטחו בקדוש ברוך הוא, יודע שאלוקים הוא שגלחם והוא שעושה והוא שפועל, לא צריך לעשות הרבה השתדלות. אם יש את הקדוש ברוך הוא בתמונה, הוא ינצח. אבל אם חס ושלום אדם מכניס לתוכו מחשבות שהוא זה שעושה ופועל, ורק בכשרונות שלו הוא יכול לנצח או לפעל בעולם הזה, זו טעות גמורה. כי דוקא במצבים כאלו אדם עלול להפסיד את הכל.

ה"שואל משיב" מביא מדרש פליאה - אומר המדרש בשיר השירים רבה על אלה שיצאו להלחם במדין - הרי לא יצאו למלחמה סתם אנשים גבורים, מדרב פה על אנשים כשרים, צדיקי הדור, הם אלו שיצאו למלחמה להלחם עם אותם אויבים וצוררים. וזה לשון המדרש - אלה שגלחמו במדין, המעלה שלהם היתה שהם לא הקדימו תפלין של ראש לתפלין של יד. שאלו הקדים אחד מהם תפלין של ראש לתפלין של יד, לא היה משה משבחם. דבר נוסף - שהם לא היו עולים משם לשלום. זאת אומרת - הם היו נופלים במלחמה. מסים המדרש - הוה אומר שהם היו צדיקים ביותר.

וכה שואל ה"שואל משיב" - קדם כל מה הקשר בין צדיקים לבין מלחמה? יש מלחמה, צריך להלחם. אדם צדיק - יש לו מעלה שהוא צדיק, אבל מה זה קשור למלחמה? ודבר נוסף, מה הקשר בין הקדמת תפלין של ראש לתפלין של יד, לבין זה שהוא הולך לנצח במלחמה? איך האדם הופך להיות צדיק יותר כשהוא מקפיד להניח את התפלין של יד לפני הראש? מה המעלה הגדולה בדבר הזה?

"אם אמת" - אם אדם אומר "מטה רגלי" - אני למטה, אני לא יכול להלחם, אני לא יכול להתגבר ולא יכול לנצח אף אחד, האדם הזה זוכה ל"חסדך ה' יסעדני" - הקדוש ברוך הוא ירים אותו

אומר ה"שואל משיב" שדוד המלך אומר בתהלים: "אם אמרתי מטה רגלי חסדך ה' יסעדני". זה יסוד שכל אדם צריך להחזיר לעצמו. "אם אמרתי" - אם אדם אומר "מטה רגלי" - אני למטה, אני לי כח לעשות כלום, אני לא יכול להלחם, אני לא יכול להתגבר ולא יכול לנצח אף אחד, האדם הזה זוכה ל"חסדך ה' יסעדני" - הקדוש ברוך הוא ירים אותו. הקדוש ברוך הוא יגרום לו שהוא ינצח בכל דבר ודבר. אדם שעם בה' מבטחו יודע שהוא לא זה שפועל בעולם הזה, הקדוש ברוך הוא אומר לו - אתה בטח ב'י, אני ארים אותך. "חסדך ה' יסעדני". פתאום הוא יראה חסדים, יראה שהכל מסתדר והוא רואה ישועות גדולות.

ידוע שהתפלין של הראש מורות על ההשגחה של הקדוש ברוך הוא. הקדוש ברוך הוא משיג כל רגע ורגע על עם ישראל, כמו שאומרת הגמרא במסכת ברכות ובעוד כמה מקומות, כתוב בפסוק בדברים: "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו מך". אומרת הגמרא - אלו תפלין של ראש. זאת אומרת שתפלין של ראש מראות על ההשגחה של הקדוש ברוך הוא בכל העולם. כל אמות העולם מפחדות כשהן רואות את התפלין שבראש. הם מפחדות מעם ישראל, הן יודעות שיש פה אדון לכל הארץ שמשיג על עם ישראל.

אבל כל זה בתנאי אחד. אדם זוכה שהקדוש ברוך הוא ישיג עליו בתנאי שהוא לא מקדים אף פעם את התפלין של ראש לשל יד. הוא קדם כל מתחיל בשל יד ואחר כך הוא עובר לשל ראש. היד שאדם מניח בה תפלין היא יד כהה, יד חלשה. אדם אומר לעצמו - אני חלש, יד שמאל לא יכולה לעשות כלום. רק אז הוא רואה את ההשגחה של הקדוש ברוך הוא בתפלין של ראש. אבל אם אדם מקדים קדם כל את התפלין של ראש, זאת אומרת, הוא לא מראה שיש לו יד כהה וחושב שבזכות הכח והקשרון שלו הוא זוכה להצלחה - הוא לא יראה את ישועת ה'.

הסיקנא דשמיא של האדם מגיעה אליו כשהוא מרגיש את עצמו נמוך, הוא מרגיש את עצמו לא יכול, הוא שם את מבטחו בקדוש ברוך הוא ואז הוא רואה ישועת עולמים. הקדוש ברוך הוא מרים אותו, הקדוש ברוך הוא גורם לו לנצח בכל דבר, הוא רואה ישועות גדולות, וזה למעשה התפקיד שלנו בכל תחום בחיים. בכל דבר צריך לזכר שהקדוש ברוך הוא הוא זה שגלחם, הוא זה שעושה ופועל. אנחנו - אין לנו שום דבר, אין לנו כח, אנחנו דלים ורשים ולא יכולים לעשות כלום.

הרב בידרמן ספר בעלון שלו "באר הפרשה" דבר הפלא ופלא. ספר הרב על משפחה שהבן שלה חלה. כשהוא היה בן 14, היו לו בעיות ולקחו אותו לרופאים. אחרי הרבה בדיקות אמרו שיש לו משהו לקוי בפנים וצריך טפול מרפב מאד כדי לעזר לו. הרופאים עצמם לא ידעו איפה עושים אותו. הרופאים

המשך בעמוד 3 >>

הדלקת נרות	מוצ"ש	ר"ת	לע"נ דוד בן השאנה ז"ל	לע"נ רחל בת שושנה ע"ה	לע"נ ישראל בן חביבה ז"ל	לע"נ שאול חי בן מרים ז"ל	לע"נ יצחק שם טוב בן שרה ז"ל
19:05	20:15	21:10					

ע"פ לוח "החיים" לפי זמני ירושלים

סגירת מעגל

ריקה מילדים ואין אדם שיעזור לו להציל את חייו. ואז דלת הכיתה נפתחה. היה זה חיים, שרץ במהירות לעבר אברהם וכיבה את הלהבות שכמעט והתפשטו לכל גופו. מהזינוק על אברהם, מסמר שהיה בחלון ננעץ בעוצמה בפניו של חיים וגרם לו לחתך עמוק. שני הילדים עשו את דרכם לחדר המנהל, שלקח אותם באופן מידי למיון. שם טיפלו בחיים, ואת אברהם שלחו לבית החולים. כל אחד עבר טיפולים בהתאם למצבם. לאחר כשבוע ימים חיים חזר לכיתה כשחלק מפניו נפגע ונותר עם צלקת

במבט ראשון מה שראיתי היה צלקת של תפרים בפנים של הבחור. אבל עם הזמן הבנתי שאני נפגשת עם בחור איכותי, וזה במקביל לכך שלמדתי מאחי שצלקת בפנים זה לא חותמת על פנימיות האדם

ותפרים. שבוע לאחר מכן חזר גם אברהם אחי עם צלקת באזור האף. כשגדלו הנערים, כל אחד פנה לדרכו ולישיבה אחרת. לאחר ארבע שנים בישיבה אני ואחי אברהם יצאנו לשידוכים. נפגשנו בצורה כמעט מקבילה. הלב שלי יצא אל אברהם. היה לו קשה מאוד להשתלב בשידוכים, מהסיבה שיש לו צלקת די בולטת בפנים. ה'מום' הזה הפריע לו מאוד, וגרם לו לצער אין סופי. אבל בתוך תוכי תמיד ידעתי, שבחור כזה כל אחת תחטוף.

באחד הימים השדכנית מצלצלת לאמא של ומספרת לה שיש לה בחור להציע לי. השם של הבחור היה חיים הרוש (שם בדוי). אמא לקחה את הפרטים והחלה לברר. לאחר הברורים שמעתי את הפרטים והסכמתי להיפגש איתו. הבנתי, שלא מדובר בעוד בחור, אלא במשהו מיוחד שאסור לי לפסוח עליו. סגרנו יום ונפגשנו בדירה בבני ברק. במבט ראשון מה שראיתי היה צלקת של תפרים בפנים של הבחור. אבל עם הזמן הבנתי שאני נפגשת עם בחור איכותי, וזה במקביל לכך שלמדתי מאחי שצלקת בפנים זה לא חותמת על פנימיות האדם.

התקדמנו, ואחרי פגישה רביעית התחלנו לדבר על סגירת ווארט. הודעתי לאמי על הצעד שעליו החלטתי, אמי הייתה מאושרת וצלצלה לשדכנית בבקשה לקבוע עם המשדוכים יום בו ידברו על התנאים. השדכנית קבעה תאריך וההורים נפגשו בביתנו. כשהשעה הגיעה, הדפיקות נשמעו בדלת. אבי קם לפתוח את הדלת, וההורים עמדו בפתח. לפתע זעקה אימי - "חגית", הלא היא האמא של הבחור, ושתייהן רצו זו לזו בזרועות פתוחות וחיבקו אחת את השנייה.

לאחר שישבו והחליפו חוויות, הם ישבו על התנאים וב"ה הווארט נסגר ואיתו גם המעגל. בין יתר הדברים עליהן דיברו, הם שוחחו על הילדים וחוויות הגידול. כשירדו לפרטים הם גילו שאחי אברהם למד עם בנה המשדוך חיים בתלמוד תורה. אמא שלי התחילה להבין שמדובר באותו חיים שהציל את חייו של אחי אברהם באותה שריפה. "זה החיים המתוק הזה, שהיה עם הבן שלי בכיתה באותו זמן", אמרה אימי כשכל העיניים שנכחו בשיחה התמלאו בדמעות.

"מה עם אברהם?", שאלה חגית. "אברהם ב"ה עושה חיל בישיבה, כמובן שהוא בשידוכים אבל משהו בו נתקע ואני חוששת שזה בגלל הכוויות שיש לו בפנים", אמרה אימי לחגית. חגית סיפרה לאימי שיש לה עוד בת מתחת לחיים שכעת סיימה סמינר ויצאה לשידוכים. אמי החליפו עוד פרטים, ומשם החלו בפגישות שזרמו אחת אחרי השנייה באין מפריע. לאחר שבועיים הצלחת נשברה שוב בבית משפחת לוי והרוש, בפעם השנייה בתוך פחות מחודש. זה מה שנקרא "סגירת מעגלים", וכך גם בחרתי לקרוא לסיפור. (אור השבת, גליון 588)

ת תלאות החיים שעברנו עם אחי התאום אברהם אני לא מאחלת לאף אחד בעולם. אברהם, ילד מתוק וחינני, קבע לעצמו מדיניות של ילד שובב, הרבה מעבר להגיל. כדוגמא, לקפוץ מעץ של כמה מטרים, או להדליק מדורה ולנסות לדלג מעליה. חיים ומוות, אלה היו משחקי השובבות של אברהם. ויהי היום ויגדל אברהם הוא הגיע כבר לתלמוד תורה, חשבנו במשפחה שיהיה עם מי לדבר. ההורים שלי פרצו בבכי לא פעם ולא פעמים בעקבות מה שעולל אברהם, כל המבצעים וההפתעות לא פעלו את פעולתן.

עד אותו בוקר בו אימי מקבלת שיחת טלפון: "שלום גברת לוי", נשמע מנהל הת"ת מהצד השני. אימי דרוכה לשמוע מה הפעם עולל אברהם שלה. "הבן שלכם אברהם פונה לבית החולים. הוא מרגיש טוב, מלבד כמה כוויות חזקות בראש". אמא בלעה את הלשון מרוב הלב. בלי לחשוב הרבה, אבא ואמא מיהרו לבית החולים "תל השומר".

במחלקת טראומה שכב אברהם כשרופאים רבים מסביבו. "אברהם שלי, מה קרה לך", צרחה אימי כשהבחינה בפניו הקטנות, המצולקות והחבושות. "אברהם נכווה מאש חיה, ראשו ספג כוויות בדרגה כמעט הגבוהה ביותר". אמר הרופא לאימי כשהיא פורצת בבכי. הרופא הסביר לה, שמלבד הצלקת החמורה ביותר הנמצאת באף, הרי שבתוך כמה ימים הם יצליחו לרפאות את שאר הצלקות. אימי נרגעה קמעא מקווה שאכן דבריו של הרופא יתגשמו ויתקיימו. באותו זמן ברפואה דחופה עמד חיים בתור לאחות הממיינת. חיים הגיע כשחתך עמוק חצה את החלק האמצעי של הראש באזור הלחיים והאף. איך חיים קשור לכאן? זה כבר סיפור אחר לגמרי.

אמא שלי למדה באחד הסמינרים המפורסמים ביותר בירושלים עם בנות ממיטב המשפחות. באחד הימים הנהלת הסמינר הודיעה על שבת מחנה במתחם נופש עבור כלל הבנות. האווירה הייתה נרגשת. גם חגית, הנערה שפחות הייתה בקשר עם אימי בעקבות עליות

ומורדות בניהם. השיא של השפל היה באותה שבת מחנה. חגית נהגה ללגלג על אימי בכל עת. על השער היבש והמטולטל, על צורת דיבורה המצחיקה וגם על הבגדים ה'לא חדישים' שהיא הייתה נוהגת ללבוש. אמא שלי תמיד בחרה להבליג, מידי פעם היא הייתה מחזירה לה ביציאה קטנה.

ביום ראשון בבוקר, לפני החזרה לסמינר, הבנות ירדו לשחות בכינרת. אמא שלי הייתה טובה בשחייה ואילו חגית פחות. כשאימי התקדמה בשחייה למעמקי הכנרת, חגית ניסתה לשחות לעברה. הבעיה הייתה שחגית כמעט ולא ידעה לשחות, ולפתע החלה לצלול פנימה. מים רבים חדרו והיא החלה להשתעל ולהיחנק. אמא שלי שחתה לעברה, נטלה אותה על גבה וקידמה אותה לחוף. כשהגיעו לחוף אימי טיפלה בחגית במסירות נפש, הוציאה לה את המים שבלעה תוך כדי פעולות הצלה ראשונות.

צוותי ההצלה שהגיעו לזירה טיפלו בה במקום, ובעקבות חשש למים שנכנסו למקומות מסוכנים החליטו לפנות אותה לבית החולים. ואיך לא - אמא שלי הייתה המלווה. בדרכם לבית החולים, חגית לא יכלה להביט לאימי בעיניים וביקשה ממנה סליחה מעומק הלב. אמא שלי, עם הלב הטוב שלה אמרה לה שהכל טוב מצידה, ושהיא אוהבת אותה. בית החולים בחרו להשאיר את חגית למעקב של יומיים, בכדי לבדוק שהמדדים לא יקרוסו חלילה. אמי עזבה אותה בשלב מסוים וחזרה לסמינר. כעבור יומיים גם חגית חזרה. הם אמנם הפסיקו לריב אבל הקשר נשמר בתדר נמוך בלי מריבות ובלי וויכוחים.

בשעה שהגיעו לפרק השידוכים כל אחת התחנתה והקימה את ביתה במרכז הארץ ובנו בתים לתפארת. הקשר הלך והתרופף עד שנשכח לחלוטין. לאחר מספר שנים הכניסה אימי את אחי אברהם התאום השובב לכיתה א', שם היה עוד תלמיד בשם חיים. חיים היה ילד טוב, שקט ועדין נפש. "מעולם לא הרג זכוב", אמרו עליו חבריו לימים. אברהם אחי היה ה-שובב של הכיתה, הוא נהג לעשות שטויות כפי שאמרתי לכם בצורה לא הגיונית ומסוכנת ביותר.

באחד הימים אברהם החליט לעשות שמח בכיתה, הוא לקח קרטון ושפך פנימה אצטון שלקח מהבית. את הקרטון הוא הניח על אדן החלון, בשעה שחברי הכיתה יצאו לברך ברכת האילנות עם הרב. כשהוא הדליק את הקרטון עוצמת האש פגה בפניו ובבגדיו, ואש החלה להתפשט על גבי גופו. באותם רגעים לא היה לאברהם מה לעשות. הכיתה

לע"נ
רבי אשר עמר
בן מרים ז"ל

לע"נ
אברהם אבהורן
בן גינינה ז"ל

לע"נ
רפאל פואה
בן רוזה ז"ל

לע"נ
בנימין בן טאוס
ז"ל

לע"נ
אסתר בת חנה
ז"ל

לע"נ
הרבנית חסיה
ליליאן בת
סוליקה ע"ה

לע"נ
עמנואל בן יקוט
ז"ל

רופא בכיר הזדקן, הידים שלו החלו כבר לרעד והוא הפסיק לנחת. מי שירש את מקומו הוא אותו הסגן, מי שאז נתח את הבן שלקח.

הם נפגשו אתו, הביאו את התיק הרפואי של הילד והוא בדק הכל. הוא פנה להורים ואמר להם: "לפי מה שכתוב כאן בתיק הרפואי, אני הוא זה שלפני חמש שנים נתח את הילד שלכם. לכן תדעו - אם אני עשיתי לו את הניתוח, אני לוקח על עצמי את האחריות עד 120 שנה של הילד הזה. כל הטפול עלי, על חשבונך, אתם לא צריכים לשלם אפילו דולר אחד". הוא נתח את הילד בהצלחה, והילד הבריא.

לוי יציר שאז הם היו עושים בלגן ותובעים את הרופא ואת הסגן, מי יודע מה היה יוצא? יכול להיות שהם היו צריכים לשלם עכשו שוב טבין ותקילין. הקדוש ברוך הוא רצה לחסך מהם את ההוצאה הגדולה ואמר לסגן - תנתח אתה, כדי שפפעם הבאה הם לא יצטרכו לשלם.

מי שמרגיש שהקדוש ברוך הוא אתו, שהקדוש ברוך הוא זה שעושה, זה הקדוש הגדול. "אם אמרתי מטה רגלי חסדך ה' יסעדי" - הוא רואה את החסדים של הקדוש ברוך הוא. כך אדם צריך להרגיש - אנוחנו לא עושים כלום, לא פועלים שום דבר. אנוחנו "מטה" - למטה, אין לנו שום כח. הדבר היחיד שיכול לעזור זה רק הקדוש ברוך הוא. אף אחד לא יכול להגיד שיש לו איזה כשרון או גבורה מיוחדים, והוא יכול לפעל משהו בעולם, פי הכל בא אף ורק מהקדוש ברוך הוא. אם בעזרת ה' נדע ונשכיל להבין שכל פעולה וכל דבר וכל מהלך בחיים, הם רק מהפכת של הקדוש ברוך הוא ולא מהפכת שלנו - נזכה לראות ישועות גדולות ונפלאות אמן ואמן.

בברכת שבת שלום, הרב אברהם עטיה

הפנו אותם לכל מיני עסקנים. עסקן אחד לקח על עצמו לבקר איפה אפשר לטפל בבנייה הזאת. הוא אמר להורים שבמדינה רחוקה מאוד יש רופא בכיר ובעל שם שיודע לטפל בבנייה הזאת. הוא יכול לנתח, לטפל ולהבריא את הילד.

הם יצרו קשר עם הממחה והתברר להם שהעלות של הניתוח הזה היא מאתיים אלף דולר. מה עושים? כל בני המשפחה התגייסו, לקחו הלוואות ונסעו לאותה מדינה. הם הגיעו לאותה מדינה ונפגשו עם הרופא. אמר להם הרופא שיוכל לעשות את הניתוח בעוד עשרה ימים. אמרו לו: "בשום אופן, זה פקוח נפש, צריך לעשות אותו כמה שיותר מהר". ענה להם הרופא שהוא מוכן וקבע להם את הניתוח למחרת. הניתוח התבצע והסתים בהצלחה גדולה. לאחר מעשה נודע להם שמי שנתח בפעל לא היה הרופא הבכיר, אלא זה הסגן שלו. זאת אומרת שהיה פה עול נוראי, הוא קבל את כל הסכום הגדול הזה ולא עשה כלום.

כל בני המשפחה מסביב רצו לתבע אותו, אבל ההורים אמרו: "זה לא הוא, זה מהקדוש ברוך הוא. אנוחנו יודעים ששום דבר לא נעשה במקרה. אף אחד לא יכול לרמות ולעשות שום דבר אם זה לא רצון ה'". כך הם השתיקו את כל בני המשפחה, העקר שברוך ה' הניתוח עבר בשלום והילד הבריא. הם חזרו לביתם עם הילד בריא ושלם.

עברו חמש שנים ולא עלינו הילד שוב פעם לא הרגיש טוב. התברר שאותה מחלה שהייתה - חזרה. שוב אמר להם אותו עסקן שהם צריכים לנסע לאותו רופא בכיר. הם ידעו שהעלות הניתוח היא מאתיים אלף דולר, ושהם עדן לא החזירו את ההלוואות מהניתוח הקודם. אבל אין ברירה, הם רוצים להציל את הילד, לוקחים עוד הלוואות ועם הפסד הזה נוסעים לאותה מדינה. כשהגיעו לשם התברר שאותו

אחרית הימים

עם כלביא יקום! - חלק ה' ואחרון

בשבוע שעבר שאלנו ב' שאלות: א. מפני מה רומי קודמת לפרס בזמן קבלת השכר לעתיד לבוא? הרי קיימא לן שרומי בסדר ההיסטורי היתה אחרי פרס? ב. מפני מה פרס נמצאת בסדר החשיבות אחרי רומי? וכלשון הגמרא שם (ע"ז, ב): "מאי טעמא? דהא חשיבא בתרה". וצ"ב מהי חשיבותה של רומי יותר מפרס?

טרם נבאר זאת, נתבונן בדברי המהר"ל (אגדות, ע"ז, ב), וז"ל: "יש לך להבין דברי חכמים, כי מה שכלל כל העולם הוא **מלכות אדום ומלכות ישמעאל**. כי מלכות ישמעאל ומלכות פרס נחשבים כמו מלכות אחד לגמרי, כי יש להם שייכות זה לזה. וכן כל מלכות רומי אע"ג שמלכים הרבה להם - הכל מלכות אדום... כי האומות שיש להם שייכות זה לזה הם נחשבים כאחד, עכ"ל.

נמצא לדברי המהר"ל, שמלכות פרס העתידית אינה דווקא איראן של ימינו, אלא יכול להיות מלך מאחת מארצות ישמעאל, והוא יקרא בשם "מלך פרס". אך יש להקשות מהמדרש שהבאנו בעבר (ילקוט שמעוני, ישעיה, רמז תצ"ט): "מלך פרס מתגרה במלך ערבי", ולכאורה הערביים הם מבני ישמעאל?! ונראה לומר, שבני ישמעאל הנקראים בשם 'פרס' הכוונה כל אותם הנקראים 'שיעים', השונאים את ה'סונים', ואמנם כך נראה מהמציאות, שאיראן/פרס היא מוקד הזרם השיעי בעולם, והיא יריבה מושבעת של ערב הסעודית, שהיא מוקד הזרם הסוני, ואולי לא בכדי השתמש המדרש בלשון "מלך ערבי" דווקא. ועוד שיש"א (פרקים בתולדות ישראל, ח"ב, עמ' תפ"א) שעבר הסעודית מתייחסים על בני קטורה (דדן), בעוד שרוב אותם המצירים לישראל המה מבני ישמעאל. נמצאנו למדים, שרומי ופרס, היינו אדום וישמעאל, נמשכת מלכותן עד שיבוא משיח.

הקשו התוספות (ע"ז, ב), והלא במקום אחר כתוב ש'עתידיה פרס שתפול ביד רומי' (יומא י), וכיצד הגמרא כאן אומרת שמלכות שתיהן תימשכנה עד שיבוא משיח?! ותרצו, שפרס תפול **סמוך** לביאת המשיח, כדאמרין (סנהדרין צח) 'עתידיה מלכות רומי שתפשוט על כל

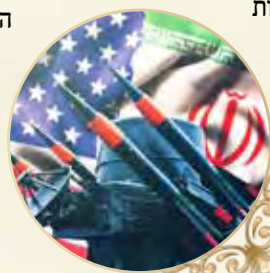
העולם תשעה חדשים'. אבל לאחר מכן, כמבואר בזוהר (שלה, קסו, ע"א) בגמ' (יומא י) ובמדרש (ילקוט שמעוני, ישעיה, רמז תצ"ט), יהיה חילוף משמרות, ועתידיה רומי (אדום) ליפול ביד פרס (ישמעאל).

זה התירוץ לשאלה הראשונה ששאלנו, שהרי באמת פרס שלטה לפני רומי בעת העתיקה, אבל לעתיד לבוא, רומי תמלוך ראשונה ולאחריה פרס, מכאן מובן מדוע רומי תיכנס ראשונה "לקבל את שכרה" ולאחריה פרס, שכן פרס תהיה אחריה בעתיד. וכדי לתרץ מדוע רומי חשובה יותר ממלכות פרס צריך לשאול, כיצד רומי תיפול? על ידי משיח בן יוסף.

מדברי הזוהר הנ"ל נשמע, שמסיבת היחלשות רומי תגדל פרס, שזה מעיד על החיסרון בה. שהרי רומי תשלט בעולם ללא היחלשות המדינות, אלא בסיבת כישרון יכולותיה, אך פרס תשלט בסיבת היחלשות רומי, ולכן רומי חשובה מפרס, שזה הפסוק המובא בדניאל מראה שאכן רומי חזקה יותר מפרס בהשוואת הכוחות זו מול זו בשיא תפארתה, וכך לשון הגמרא שם (ע"ז, ב), שבעניין רומי אמרו: "ומנלן דחשיבא? דכתיב (דניאל ג, כג): 'ותאכל כל ארעא ותדוששנה ותדקנה', אמר רבי יוחנן זו רומי חייבת שטבעה יצא **בכל העולם**", ובפרס אמרו: "דהא חשיבא בתרה, ומנלן? דכתיב (דניאל ה, ה): 'וַיִּצְרֹר (והנה) חִינֹה אֲחֵרִי (אחרת) תִּנְיָה דְמִיָּה לְדָב', ותני רב יוסף אלו פרסיים". דב פרס, עם כל הכבוד, לא משתווה לחיה אימתנית שתשלט בכל העולם כולו.

למדנו, שבאחרית הימים יתרחש עימות בין אדום לישמעאל ואז תבוא הגאולה. ובכן, כיוון שנגענו בנושא, במאמרים הבאים אי"ה ננתח היכא דאפשר, כיצד יתרחשו שאר אירועי העתיד. אמנם אני נוהר ואומר שאיני נביא או בן נביא, אך כדי ליישב סתירות ולהבין מהלכים בדברי רבותינו, נבוא חשבון בעניין העתיד להתרחש, ובמאמר הבא נדבר על חותם הגלות, המלחמה האחרונה באחרית הימים.

הרב עמרם טובי הי"ד
להזמנת הרצאות לזיכוי הרבים - חייגו 053-3156363
לשמיעת השיעורים בקול הלשון - חייגו 03-6171111, הקישו *7 ואז 956363

מלכות ישמעאל ומלכות פרס נחשבים כמו מלכות אחד לגמרי, כי יש להם שייכות זה לזה. וכן כל מלכות רומי אע"ג שמלכים הרבה להם - הכל מלכות אדום... כי האומות שיש להם שייכות זה לזה הם נחשבים כאחד (מהר"ל)

ישמח לב מבקשי ה'

HIGH M 058.3249088

יום א טבא לרבנן

הופיע הספר
שרבים חיכו לו

פניני בית לוי - חלק ב'
על המועדים ופרשיות השבוע

ביתן
להשיג גם את
חלק א' -
התקשרו
אלינו

ועכשיו! זמין ברשת
החנויות המובחרות - **יפה נוף!**

וורטים נדירים • מהלכים מאלפים • סיפורים מחזקים
הספר שכבש בשיחותיו רבנים ודרשנים רבים!

משיחותיו של

הרה"ג **אברהם עטייה** שליט"א
רב קהילת בית לוי בבית וגן

הספר ערוך בשפה השווה לכל נפש,
אברכים ובעלי בתים, מגידי שיעורים ועוד

ניתן להשיג אצל המחבר: 0585664447 | 0586664447 | 029664455
אצל אורי: 0505340701 | במייל ravattia@gmail.com | בבית הכנסת בית לוי רח' יוסף חכמי 48

ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות של "יפה נוף" ברחבי הארץ

YEFE.CO.IL // 1-599-581-581 // משלוחים בכל רחבי הארץ

לתרומה לעלון לדיכוי הרבים, וכן להקדשות לרפואה להצלחה ולע"נ: 02-9664455
לקבלת העלון למייל ולכל נושאי העלון, יש לשלוח מייל לכתובת: ALON.BEITLEVY@GMAIL.COM